

Зірка

Василь Чухліб

Петрик з усієї сили натискував на корбу і пильнував за відром, що поволі пливло вгору. То й не помітив, як неподалік зупинилась машина.

Чийсь дужі руки підхопили відро й поставили на цямрину. Біля криниці, білозубо усміхаючись, стояв високий веснянкуватий солдат.

— Почастуєш водичкою?

— Пийте, вода у нас смачна, холодна.

Солдат зсунув на потилицю вицвілу на сонці пілотку, припав до відра. Втамувавши спрагу, аж крякнув від задоволення:

— Тільки вдома таку воду пив! Нарзан!

Хлюпнув на засмагле, обвітрене обличчя, і бризки заіскрилися сріблом.

— А як же звати тебе, водоносе?

— Петриком...

— О, і я також Петро! Значить, тезки! А кому воду носиш?

— Мама на роботі, а мені помідори треба полити...

— От молодчина! За це ось тобі від мене!

Солдат витяг із нагрудної кишені й приколов до Петрикового І кашкета велику червону зірку. Справжню, солдатську!

Петрик стояв зворушений. Солдат поплескав його по плечу, на І кругловидому обличчі заусміхались веснянки.

— Ну, бувай, тезко! Мені далі дорога лягає.

За машиною тільки курява знялася.

Несе Петрик воду. Зупиниться, зніме кашкета, подивиться на зірку і знову несе. І зовсім не важке йому відро з водою.